

Yaşayanlar Diyarında

Azizlerin hayat hikayelerini anlatan Sinaksarion Kitabında, Pek Kutsal Tanrıdoğuran'ın Uyuması sırasında yaşanan etkileyici bir sahne yer almaktadır. Yaklaşık 50 yaşında olan Tanrıdoğuran, üç gün sonra cennete gideceğine dair aldığı ilahi mesajın ardından, akrabalarını ve komşularını, bunu onlara duyurmak ve veda etmek için evine davet etti. Bu, insanların beklemediği ani bir şeydi ve doğal olarak gözyaşlarına boğuldular. Meryem Ana ise sadece onları değil tüm dünyayı gözeteceğini söyleyerek onları teselli etmeye başladı. Böyle de oldu. Nitekim bu, Meryem Ana'nın yardımına başvuran ve acı çeken insanlara sayısız faydalı müdahalesinden açıkça görülmektedir.

Gerçekten de Pek Kutsal Anamız, Tanrı'dan sonra, acı ve keder içinde olan ve özellikle sevdiklerinin gidişinin yasını tutan kişileri herkesten daha iyi teselli edebilen kişidir. Oğlunun çarmıhta acı çekmesini izleyen her anne kadar acı çeken Pek Kutsal Anamız, çocuğunu erken kaybeden her annenin ya da anne babasından, eşlerinden, akrabalarından ve arkadaşlarını kaybedenlerin acısını anlayabiliyor.

Bazılarımız, Meryem Ana'nın Tanrı'dan özel bir lütuf aldığından dolayı dayandığını düşünebilir. Üstelik Meryem Ana, Oğlunun Tanrı'nın Oğlu olduğunu; O'na ne yaparlarsa yapsınlar, ölümün hüküm süremeyeceğini ve sonunda Galip Gelen Oğlu olacağını biliyordu. Bu doğrudur.

Fakat bizim de sevdiklerimizin kaybolmadığına dair güvencelerimiz var. Ruh, ebediyen yaşar, bedenden ayrıldıktan sonra da eskisi gibi yaşamaya ve hissetmeye devam eder ve varlığının da tamamen bilincindedir. Anılarını da muhafaza eder. Ruh, bedenle birleşik olduğu sürece, vaftiz edildiğinden kutsallaştırıldı; Mesih ve O'nun Kutsal Kilisesi ile birleşti. Ruh, yeryüzünde bedenle birlik içinde yaşadığı sürece, (hala) Mücadele Edenlerin Kilisesi'ne ait. Vücuttan geçici olarak ayrıldıktan sonra, cennetteki "Muzafferlerin Kilisesi'ne geçer. Dünyada mücadele ediyor, yaralanıyor, hastalıklardan ve sayısız acılardan muzdarib oluyoruz. İnanç ve tövbe ile yaşayanlar dünyevi mücadelelerini başarıyla tamamladıklarından dolayı Göksel Muzafferlerin Kilisesi'nde ödülendirirler. Böylece, "Yaşarsak, Rab için yaşarız; ölürsek, Rab için ölürüz. Böylece yaşasak da, ölsek de Rabbin'iz". (Rom. 14:8).

Eğer yas tutan biri: "sevdiğimin ruhu orada rahata ermiş durumda, ama ben ondan ayrı düştüm ve artık onu görmüyorum" derse şöyle düşünelim. Muzafferler Kilisesi'nin üyeleri ile Mücadele Edenlerin Kilisesi'nin üyelerinin iletişimi kesintiye uğramaz. Tüm vaftiz edilmiş

Hıristiyanlar olarak Mesih ile birleşmiş olduğumuzdan, bizler Mesih aracılığıyla kendi aramızda da biriz. Bu durum, Muzafferler Kilisesi'nin Azizleri ile olan birlikteliğimizde açıkça görülmektedir. Çeşitli ihtiyaçlarımızda yardımlarına başvuruyoruz, onlar bizi dinleyip, bizim için Tanrı'ya şefaet ederler. Biz de "azizin aracılığıyla mucize oldu" diyoruz! Bizi dinleyemiyorlarsa, bu durumda Kilise, neden Meryem Ana ve Azizlerin şefaatlerinin değerini öğretiyor? Nitekim, tıpkı Azizlerin ruhları onlara hitap ettiğimiz sözleri işittiği gibi, sevdiklerimizin ruhları da Tanrı'nın lütfuyla onlar için dua ettiğimizde sevinir.

Bilhassa Cennetteki sevdiğimiz kişilerle, Kutsal Liturjide birleşiriz. Kutsal Prothesis'te¹ İlahi Litürji'yi icra edecek olan Rahip, ayin/sunu ekmeğini (prophoro) hazırlarken (proskomidi)², Meryem Ana ve Azizler'den sonra inananlar tarafından kendisine isimleri verilen yaşayan ve ölülerin her biri için de pay çıkarır. Böylece, Mesih'in etrafında, yeryüzünde veya cennette yaşayan tüm inananların içinde bulunduğu Mesih'in Tek Kilisesi vardır. Kutsal Armağanların sunulduğundan ve kutsanmasından sonra³ rahip, Kutsal Kâse'de, Mesih'in Kutsal Bedeni, Meryem Ana ve Azizlerin payları ile birlikte, aynı zamanda hayatta olan ve olmayan inançlıların da paylarını birleştirir. Böylece, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Kilisemizin de bize güvence verdiği gibi, cennette olan sevdiklerimizle bir araya gelir ve hem biz hem de onlar sevinir ve teselli oluruz. Ve unutmayalım: Tıpkı bizim cennetteki sevdiklerimiz için dünyadan dua ettiğimiz gibi onlar da bizim için dua ediyor. Bu şekilde Tanrı'ya dualarımız aracılığıyla aramızdaki bağı korumuş oluruz.

Değerli kardeşlerim sevdiklerimizin ayrılık acısıyla baş etme meselesi çok mühim. Vakit darlığından, Kilise Babalarımızdan bu konuyla ilgili birkaç sözle nihayete erdirelim:

-Ruhun bedenden ayrılmasından hiç kimse muaf değildir. Hazırlanalım.

-Sevdiklerimizin vefatında acı çekmek doğaldır, ancak aşırı üzüntüye kapılmamak gerekir. Tıpkı hiçbir umudu olmayan inançsızlar gibi (bkz. 1 Selanikliler 4:13).

-Tanrı, herkesi ruhunun menfaatini gözeterek onun için ömrünün en müsait döneminde kendisinin yanına çağırır. Biz bunu anlayamayız.

¹ *Protesis Sunağı: Altarın (Bemanın) içinde bulunan ayin öncesi müminler tarafından kiliseye verilen sunu ekmeklerinin yerleştirildiği özel yer.

² *Proskomidi: Âyin öncesinde, *prothesis sunağı** üzerinde, diyakosun yardımıyla rahip tarafından ekmek ve şarabın «hazırlanması».

³ *Agia Anafora: Mesih'in kurban edilişi/sunulan armağanların kutsanması

- Ruhun bedenden ayrılması, hayatın sonu değildir, aksine hakiki hayatın başlangıcıdır.
- Bir gün hepimiz gökyüzünde buluşacağız ve nihayet ruhlarımız artık rmez bedenlerimizle birleştikten sonra, hep birlikte, sonsuza kadar, Tanrı'nın krallığının sevinci içinde yaşayacağız. Amin.

Pisidia Metropoliti Sotirios